

A hit nem matematikai egyenlet

Furda Szabina az Istentől kapott többletről

Sorozatunkban az Evangélikus Hittudományi Egyetem teológusi, lelkesítő hivatásra készülő hallgatóit szólaltatjuk meg indíttatásukról, a szolgálattal kapcsolatos elképzeléseikről, céljaikról. Furda Szabina ötödéves hallgatóval személyes elköteleződéséről, a másokhoz forduló életéről és az imádság lelkületéről is beszélgettünk.

FOTÓ: MAGYARI MÁRTON

– A konfirmáció és az elköteleződés évében különösen megindító fiatalkori istenkeresésének a története.

– Bár nem kaptam vallásos nevelést, mégis már egészen kiskoromban elkezdett foglalkoztatni, hogy létezik Isten. Úgy éreztem, hogy van valaki, aki vigyáz rám. Az általános iskolában második vagy harmadik osztályos voltam, amikor az iskolai könyvtárból kivettem egy világvallásokról szóló könyvet. Nagyon érdekesnek találtam a vallásokat, egyre jobban foglalkoztatott a téma. Osztálytársaimtól hallottam, hogy hittanórákra járnak. Amikor rákérdeztem, mi az, elmondták, hogy ott Istenről tanulnak. Lelkesített a gondolat, hogy én is oda járjak. Először katolikus hittanra jártam. Ministráltam, egyházmegyei táborokban vettem részt. Otthon közben elmondták, hogy evangélikus templomban volt a keresztem. Ezután katolikus

és evangélikus hittanra is jártam. Idővel úgy éreztem, hogy én az evangélikus teológiával tudok azonosulni, így a későbbiekben már csak oda, illetve templomba és ifjúsági körbe jártam.

– Miért választotta a teológiát?

– Édesapám már nyolcadikos koromban mondta, hogy látja, mennyire foglalkoztat a hit kérdése, és hogy szerinte ilyen irányba kellene majd továbbtanulnom. Ezt én hártottam, hiszen ki vagyok én, hogy lelkész legyek? Az elhívásom csak később, tizenhat éves koromban történt meg. Előtte is tudtam, hogy embereknek szeretnék majd segíteni, csak azt nem, hogy miként. Akkor felismertem, mennyi többletet ad Isten szeretete az én saját életemben, és rájöttem, hogy ezt szeretném továbbadni. Rádöbentem, hogy Isten ígését és az abból következő szeretetet kell hirdetnem. Ki-

mondtam, hogy Isten szolgálja szeretnék lenni. Ekkor örömet és áldást éreztem, azt, hogy megtaláltam az utamat. Azóta is tudom, hogy leendő hivatásom Isten ajándéka számomra.

– Mit kapott a teológiától?

– A gyermekhitem átalakulását. A teológia megismerése által elmélyült az istenismeretem. Úgy érzem, hogy Isten az itt szerzett tudás által még jobban ki tudja magát nyilatkoztatni számomra.

– Milyen teológiai kérdések foglalkoztatják?

– A gyakorlati teológia, azon belül is az imádságos lelkület vizsgálata foglalkoztat a leginkább. Diplomamunkámat *Ti pedig így imádkoztatok – Jézus imádságos lelkülete és a Miatyánk* címmel írom. Az imádság kortörténeti összefüggéseivel foglalkozom, az imádkozó ember attitűdjét vizsgálom, és a *Miatyánk* kérdéseit elemzem a dolgozatomban. A *Miatyánk* vizsgálatát azért tartom fontosnak, mert a Jézustól tanult imádságot sokszor csak elmondjuk, de a mélységével csak felületesen foglalkozunk. Pedig különösen is meg kellene becsülnünk, hogy az Úristen Krisztuson keresztül is imádkozni tanít bennünket.

– Tanulmányai mellett világi környezetben, a vendéglátásban dolgozik. Mit jelent ez az ön számára?

– Bár nem egyszerű a tanulást és a munkát összehangolni, de nagy „gyakorlati lehetőségnek” tartom, hogy világi körben is mozgok. Sokan megjájjának, amikor megtudják, hogy lelkésznek tanulok. Azt hiszik, hogy meg akarom őket téríteni. Ilyenkor mindig elmondom, hogy a hit nem matematikai egyenlet, én csak közvetíteni tudok. Isten végzi a közvetlen munkát, ő az, aki cselekszik. Azt tudom, hogy ha hiteles vagyok, akkor válok jó közvetítővé. Ezt pedig nemcsak beszédemben, hanem a mindennapi megnyilvánulásainkban is tükröznünk kell.

■ G. Á.